

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Lojkáskové a soudců Mgr. Vladimíra Soukupa a JUDr. Blaženy Škopkové ve věci žalobce: **Zemědělské družstvo Kokořín**, IČ: 00104973, sídlem Kokořín, zastoupeného JUDr. ing. Zdeňkem Hrabou, Ph.D. advokátem se sídlem Říčany, Kamlerova 795, proti žalovanému: **Lesy České republiky, s.p.**, IČ: 42196451, sídlem Hradec Králové, Přemyslova 1106, o zaplacení částky 224.400,- Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Mělníku č.j. 4 C 137/2013 124 ze dne 13. října 2016,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně s e ve výrocích I. a III. potvrzuje a ve výroku II. s e p o t v r z u j e v tomto znění:

„Žalovaný je povinen zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Mělníku náhradu nákladů řízení státu ve výši 21.000,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku“.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 23.039,- Kč, a to k rukám jeho právního zástupce, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Mělníku svým rozsudkem č.j. 4 C 137/2013 – 124 ze dne 13.10.2016 rozhodl tak, že výrokiem I. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 224.400,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. Výrokem II. rozhodl, že „žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení státu, Okresnímu soudu v Mělníku částku 21.000,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku“. Výrokem III. pak rozhodl o povinnosti

žalovaného zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení i, k rukám jeho právního zástupce, částku 69.584,- Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. Žalobce se domáhal zažalované částky s tím, že se jedná o náhradu škody způsobené zvěří na porostu řepky ozimé na pozemcích p.č. 8304/1, 8202 a 8201 v k.ú. Šemanovice, jejichž je vlastníkem, a to za období od 7.5.2013 do 30.6.2013. Tvrdil, že žalovaný je držitelem honitby, která se na těchto pozemcích nachází.

Soud prvního stupně vzal za prokázané, že žalobce je vlastníkem pozemků p.č. ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■ v k.ú. ■■■■■, a na těchto pozemcích zároveň hospodaří. Tyto pozemky jsou součástí honitby, jejímž uživatelem byl do 6.5.2013 pan H■■■■■, v následném období až do 1.7.2013 byl držitelem a tudíž uživatelem žalovaný. Přípisy žalovanému ze dne 27.5.2013, 5.6.2013, 12.6.2013, 21.6.2013 a 8.7.2013 u něho žalobce uplatnil nárok na náhradu škody způsobené zvěří na porostu řepky na uvedených pozemcích. Na základě jednání účastníků, konaného dne 7.6.2013, přijal dne 30.5.2013 žalovaný opatření za účelem zabránění škod způsobených zvěří v lokalitách podle přípisu žalobce z 27.5.2013, a to v podobě střežení lokalit a plašení zvěře, dále pachové odpuzovače zvěře. Žalobce pak přípisem ze dne 14.8.2013 vyčíslil škodu způsobenou zvěří na porostu řepky na uvedených pozemcích za dobu od 5.6.2013 do 8.7.2013 na částku 227.291,- Kč a přípisem ze dne 11.10.2013 vyzval žalovaného k úhradě náhrady této škody. Odkazoval na znalecký posudek č. 33/2013 ze dne 23.9.2013 znalce ing. Hájka, který dne 25.5.2013 provedl místní šetření. Ten ve svém posudku uvedl, že dříve způsobené škody nejsou předmětem vyčíslení škody v tomto posudku a celková škoda byla o dřívější poškození snížena. Znalecký posudek ing. Urbance, vypracovaný na základě pověření soudu, potvrdil správnou metodiku a výši škody, vyčíslenou znalcem ing. Hájkem. Žalobce, který se snažil vzniku škody zabránit, jí v podstatě neměl šanci předejít, a to vzhledem k přemnožení muflonů zvěře v uvedené lokalitě. Ta byla hlavní příčinou vzniku škody, včetně nedodržování kmenových stavů zvěře. Za toto odpovídá žalovaný, jednak jako uživatel honitby v období vzniku škody, ale zejména jako držitel a vlastník honitby, který měl možnost přijmout regulační opatření ve vztahu k mufloní zvěři. Škoda byla uplatněna včas a řádně a byly naplněny všechny zákonné podmínky uplatnění a vzniku nároku na její náhradu.

Soud prvního stupně právní vztah účastníku posoudil podle zákona č. 149/2001 Sb. ve znění platném a účinném ke dni vzniku škody, tedy k 1.1.2013 (dále jen „zákon o myslivosti“), a to s odkazem na jeho ust. § 52 odst. 1, písm. b) ust. § 2 písm. m) a ust. § 53. O nákladech státu bylo rozhodnuto podle ust. § 148 (dále jen „o.s.ř.“). O nákladech řízení soud prvního stupně rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., s odkazem na vyhlášku č. 177/1996 Sb. ve znění platném ke dni podání žaloby (dále jen „AT“) a její ust. § 7, ust. § 13 odst. 1, 3 ust. § 14 a ust. § 14a.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolání do všech výroků rozsudku s tím, že nepochybně vzniklou škodu zvěří na uvedených pozemcích. Namítal ale, že ke koncentraci zvěře v této lokalitě došlo již před termínem 7.5.2013. Tvrdil, že v době, kdy obdržel od žalobce dne 27.5.2013 dopis s uplatněním náhradu škody, nebyla z jeho strany učiněna žádná opatření k zabránění jejímu vzniku. Zdůrazňoval, že v honitbě ■■■■■ byl požadovaný odlov ve výši 111 kusů muflonů zvěře každoročně splněn, a to až do konce nájemní smlouvy se S■■■■■ H■■■■■. Ve svém odvolání vytykal žalobci, že reagoval na vznik škody zvěří značně opožděně a neprováděl pravidelný monitoring zemědělských kultur, když nebylo spolehlivě prokázáno, zda ke škodám došlo výlučně až po 6.5.2013. Poukazoval i na migraci zvěře z jiných honiteb za vhodnější kulturou, což nepochybně přispělo i k výši vzniklé škody a na to, že on sám vykonal vše, co bylo jeho povinností, aby škodám na zemědělských pozemcích zabránil, a to na rozdíl od žalobce. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobu zamítne nebo aby přiznanou částku snížil.

Žalobce se k odvolání vyjádřil tak, že navrhoval potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného, když poukazoval na rozpory žalovaného, stran jím uváděného počtu spárkaté zvěře. Popíral, že by škoda vznikla před 7.5.2013 a poukazoval na závěry znaleckých posudků znalců ing. Hájka a ing. Urbance. Ve svém vyjádření zdůrazňoval, že prováděl pravidelný monitoring zemědělských kultur a právě proto, že monitoring prováděl, mohl vzniklé škody vůči žalovanému uplatnit. Poukazoval na to, že ten se svých povinností nedržel, neboť to, co prováděl v daném období, nebylo podstatné pro ochranu porostů.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací (ust. § 10 odst. 1 o.s.ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno proti nepravomocnému rozsudku okresního soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (ust. § 204 odst. 1 o.s.ř.), že jde o rozhodnutí, proti kterému je odvolání přípustné (ust. § 201 o.s.ř.), a že žalovaným uplatněné skutečnosti lze podřadit pod dovolené odvolací důvody [ust. § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř.], **přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu uvedeném v ust. § 212, věta první o.s.ř. a ust. § 212a odst. 1 a 3 o.s.ř., t.j. v celém rozsahu, tedy přezkoumal i řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, přihlížel k vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (ust. § 212a odst. 5 o.s.ř.) a poté dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.**

Soud prvního stupně vystihl ve svém rozsudku projednávanou problematiku věcně správně a způsobem zcela vyčerpávajícím a náležitým vyložil, které skutečnosti při svém rozhodování vzal za prokázány a které nikoliv, o které opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se při svém rozhodování řídil a jaký z nich učinil závěr o skutkovém stavu spolu s přesvědčivým právním hodnocením (ust. § 157 odst. 2 o.s.ř.). Pokud jde o hodnocení provedených důkazů, tak **soud prvního stupně vycházel zcela ze zásady volného hodnocení důkazů, upravené v ust. § 132 o.s.ř. a své závěry zformuloval naprosto jasně, srozumitelně a přesvědčivě.**

Ve světle výkladu podaného soudem prvního stupně proto odvolací námítky žalovaného směřující k nesprávnému právnímu posouzení věci nemohou nikterak obstát.

Skutkové a právní závěry soudu prvního stupně jsou tedy správné, odvolací soud je sdílí, v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku a dále k věci, se zřetelem k odvolacím námítkám, dodává:

Při právním hodnocení je nutno vycházet z ustanovení zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti – dále jen „zákon“ (soud prvního stupně se zde dopustil písařské chyby, pokud tento zákon označil č. 149/2001 Sb.).

Podle ust. § 52 odst. 1 písm. a) a b) zákona je uživatel honitby povinen hradit škodu, která byla v honitbě způsobena při provozování myslivosti na honebních pozemcích nebo na polních plodinách dosud nesklizených, vinné révě nebo lesních porostech, a škodu, kterou v honitbě na honebních pozemcích nebo na polních plodinách dosud nesklizených, vinné révě, ovocných kulturách nebo na lesních porostech způsobila zvěř.

Podle ust. § 53 zákona vlastník, popřípadě nájemce honebního pozemku činí přiměřená opatření k zabránění škod působených zvěří, přičemž však nesmí být zvěř zraňována. Stejná opatření může učinit se souhlasem vlastníka honebního pozemku uživatel honitby. Ustanovení zvláštních právních předpisů ukládající vlastníkům, popřípadě nájemcům honebních pozemků provádět opatření k ochraně před škodami působenými zvěří nejsou dotčena.

Podle ust. § 55 zákona nárok na náhradu škody způsobené zvěří musí poškozený u uživatele honitby uplatnit u škody na zemědělských pozemcích, polních plodinách a zemědělských porostech do 20 dnů ode dne, kdy škoda vznikla [odst. 1 písm. a)]; u škod

na lesních pozemcích a na lesních porostech vzniklých v období od 1.července předcházejícího roku do 30.června běžného roku do 20 dnů od uplynutí uvedeného období [odst. 1 písm. b)]. Současně s uplatněním nároku na náhradu škody způsobené zvěří vyčíslí poškozený výši škody. Na polních plodinách a zemědělských porostech, u nichž lze vyčíslit škodu teprve v době sklizně, ji poškozený vyčíslí do 15 dnů po provedené sklizni [odst. 2)]. Poškozený a uživatel honitby se mají o náhradě škody způsobené zvěří dohodnout. Pokud uživatel honitby nenahradí škodu do 60 dnů ode dne, kdy poškozený uplatnil svůj nárok a vyčíslil výši škody nebo ve stejné lhůtě neuzavřel s poškozeným písemnou dohodu o náhradě této škody, může poškozený ve lhůtě 3 měsíců uplatnit svůj nárok na náhradu škody u soudu (odst. 3). Nárok na náhradu škody způsobené zvěří zaniká, nebyl-li poškozeným uplatněn ve lhůtách uvedených v odstavcích 1 až 3. Spory z dohody uzavřené podle odstavce 3 rozhoduje soud (odst. 4).

Je tedy třeba přisvědčit správnosti závěru soudu prvního stupně ohledně věcné legitimace obou účastníků (u žalobce aktivní a u žalovaného pasivní), vyplývající z výše uvedených zákonných ustanovení.

Žalobce prokázal, že je vlastníkem pozemků, na nichž zemědělsky hospodaří, a tyto pozemky jsou zároveň pozemky honebními, ležícími v honitbě žalovaného. Na těchto pozemcích došlo působením muflonů zvěře ke škodám, a to v období od 6.5.2013 do 8.7.2013. Za tuto škodu objektivně, bez ohledu na zavinění, odpovídá podle ust. § 55 odst. 1 písm. b) zákona žalovaný. Žalobce prokázal, že činí dostatečná opatření k zamezení vzniku těchto škod tak, jak požaduje ust. § 53 cit. zákona a rovněž prokázal, že žalovaného vyzval k náhradě této škody přípis, správně uvedenými soudem prvního stupně. Včasná výzva žalobce pak splňovala všechny zákonem [ust. § 55 odst. 1 písm. a), odst. 2] požadované náležitosti – z výzvy vyplývá okamžik vzniku škody, že jde o škodu způsobenou mufloní zvěří, a konkrétní částka požadované výše škody. Zde je třeba uvést, že konkrétní a konečná výše náhrady škody je pak vždy, v případě sporu (jak předvídá i ust. § 55 odst. 3 a 4 zákona) výsledkem dohody účastníků anebo výsledkem soudního řízení a zde provedeného dokazování. Po žalobci nelze v okamžik zjištění škody a uplatnění nároku na náhradu této škody (k uplatnění navíc zákon stanoví velmi krátkou prekluzivní lhůtu) požadovat přesné (pregnantní a podložené) vyčíslení, takový požadavek není možné splnit. Výzva žalobce ze dne 14.8.2013 pak již obsahovala konkrétní částku, když výzvy k uplatnění dílčích nároků byly žalovanému doručeny vždy před uplynutím prekluzivní lhůty 20 dnů od vzniku škody. Pokud jde o konkrétní výši škody, tak soud prvního stupně správně vyšel ze znaleckého posudku znalce ing. Hájka, který provedl místní šetření již dne 25.5.2013, kdy zjistil rozsah škod způsobených zvěří, dne 7.6.2013. Ten ve svém znaleckém posudku, k námitkám žalovaného, skutečně vysvětlil, že **dříve způsobené škody nejsou předmětem jím vyčíslené škody ve výši 224.000,- Kč**, neboť celkovou škodu snížil o dřívější poškození. Další znalec ing. Urbanec, jehož ve věci ustanovil soud prvního stupně, pak ve svém znaleckém posudku potvrdil správnost závěrů znalce ing. Hájka, zejména metodiku a vyčíslení výše škody. Z posudků zároveň jednoznačně vyplynulo, že se žalobce snažil vzniku škody zabránit, ale v podstatě neměl šanci, neboť mufloní zvěř byla v uvedené lokalitě přemnožena, jak to správně uzavřel soud prvního stupně.

Soud prvního stupně proto nikterak nepochybil, když žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 224.400,- Kč a odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný (včetně věcně správného akcesorického výroku III. o nákladech řízení) podle ust. § 219 o.s.ř. **potvrdil**, když výrok II. byl potvrzen (pro zjevné písařské pochybení) ve správném znění.

O **nákladech odvolacího řízení** rozhodl odvolací soud podle ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. a ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., kdy zcela procesně úspěšnému žalobci vznikly ve stádiu odvolacího

řízení náklady spojené s právním zastoupením advokátem podle AT. Ty jsou tvořeny dvěma hlavními úkony po 9.220,- Kč [ust. § 11 odst. 1, a to 1x podle písm. d) - sepis vyjádření k odvolání, písm. g) - účast u jednání před odvolacím soudem dne 24.5.2017], když výše je dána ust. § 7 bod 6. ve spojení s ust. § 8 odst. 1 AT] a dvakrát náhrada hotových výdajů po 300,- Kč (ust. § 13 odst. 3 AT). Dále pak byla přiznána 21% daň z přidané hodnoty [ust. § 47 odst. 1, písm. a) zák. č. 235/2004 v platném znění] z výše uvedených položek ve výši 3.999,- Kč (ust. § 137 odst. 3 o.s.ř.). Celkové náklady žalobce tedy činí za tuto část řízení **23.039,- Kč** a jejich náhrada mu pak byla přisouzena v obecné pariční lhůtě (ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř.) a na zákonné platební místo (ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je odvolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být odvolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak, když přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen odvolací soud.*

V Praze dne 24. května 2017

JUDr. Hana L o j k á s k o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kazetská